

[Handelsministeren.]

og de formodede Forrentningsmuligheder o. s. v.

Nu foreligger en saadan Plan, udarbejdet paa Venstres egen Foranledning og udarbejdet af upartiske, kyndige Mænd, som af Venstre er accepteret som Udarbejdere. Men Oppositionen afviser Planen, den afviser Forslaget om Rentelettelse, den afviser Konverteringsplanen, saaledes som Udvalget har opstillet den, og Regeringen foreslaar den, det konservative Mindretal henviser over i Købet til en fremført Paastand om Løftebrud over for Sparekasserne ved Forslaget om en Formindskelse af Indlaansrenten, lægger altsaa saa mange Hindringer i Vejen for Gennemførelsen som paa nogen Maade muligt.

Jeg har allerede haft Lejlighed til andetsteds at tilbagevise denne Paastand. Forslaget om Nedsættelse af Indlaansrenten er fremsat af Saneringsudvalget som et Led i en samlet Gældssaneringsplan, og det er ingenlunde saaledes, at Regeringen har søgt at give Direktiver her. Regeringen har tværtimod været forberedt paa, at en yderligere lovbealet Sænkning af Renten af Indskuddene i Banker og Sparekasser kunde give Anledning til Klagemaal, der ved deres demagogisk-politiske Betoning kunde blive generende for de reelle Bestræbelser for at tilvejebringe Mulighed for en almindelig Rentelettelse her i Landet, en Lettelse, som Erhvervslivet ikke vel kan være foruden. Men under de Forhandlinger, som Nationalbanken har ført med Hovedbankerne om at overtage den væsentligste Del af Risikoen ved Konverteringen, stillede disse Banker det bestemte Krav, at Indlaansrenten skulde formindskes, saaledes som Saneringsudvalget har foreslaaet, i modsat Fald turde Bankerne ikke paatage sig Risikoen ved Konverteringen. Stillet heroverfor accepterede Regeringen Saneringsudvalgets Forslag.

Nu har jeg nok senere hørt antydet, at Bankerne kunde tænke sig Forslaget modificeret, f. Eks. saaledes, at de nuværende Indskydere ikke blev paalagt nogen Decort i deres Renter. Jeg skal heroverfor blot fremhæve, at det er ikke Regeringen, der har stillet Kravet om Indlaansrentens Nedsættelse op som et Ultimatum.

Rentesænkningen for den saakaldte passive Kapital, hvortil Indskud i Banker og Sparekasser hører, vil for øvrigt, efter hvad jeg kan skønne, komme til Anvendelse, og det uanset Lovbestemmelser. Denne Rentesænkning er nemlig ubetinget paakrævet, ja, jeg mener den er uundgaelig, saafremt de økonomiske Forhold udvikler sig videre som

hidtil her i Landet. Den er det for det første, fordi Gældsbyrden i Hovederhvervet er for stor og derfor ikke kan bæres, og den er det, fordi Danmark nu har indrettet sig paa at klare sig ved egne Pengemidler, og fordi Erhvervsvilkårene ikke kan blive tilfredsstillende under en Højforrentning af Virkemidlerne. Det er ogsaa en kendt Sag, at mange Millioners Indskudskapital her i Hovedstaden allerede nu maa nøjes med en Rente, der ikke overstiger den Rente, som Regeringen har foreslaaet som den højest tilladte Indlaansrente, endog paa Opsigelse.

Jeg ser af Venstres Betænkning, at man ikke har tiltraadt Forslaget om Indlaansrentens Nedsættelse, navnlig fordi det derved indvundne Beløb er foreslaaet stillet til Raadighed for en midlertidig Nedbringelse af Rentebyrder for et Udsnit af Landbruget, medens en tilsvarende — siger man — yderligere Nedsættelse af Udlaansrenten i Banker og Sparekasser ikke som Følge deraf samtidig kan finde Sted. Nej, Pengene kan fornuftigvis ikke anvendes mere end een Gang. Men man maa nu heller ikke glemme, at hele Forslaget, saaledes som det her foreligger, er foranlediget fremsat ved Landbrugets Mangel paa Evne til at forrente sin Gæld, og at det er et Landsanliggende at faa Landbrugets Gæld saneret, Virkningerne af den store Gældsbyrde i Landbruget rækker til alle Samfundsklasser.

I Venstres Betænkning siges det for øvrigt ogsaa, at en almindelig Sænkning af Udlaansrenten bør finde Sted i Tilknytning til den størst mulige Rentereduktion for Landbruget. Man siger altsaa i Virkeligheden det samme, som Regeringen har sagt i sit Forslag. Men hvorfor saa ikke støtte Regeringens Forslag? Man kan dog ikke uden at gøre sig skyldig i Selvmodsigtelse paa den ene Spalte i Betænkningen vende sig imod, hvad Regeringen har foreslaaet, for derefter paa den næste Spalte i samme Betænkning at kræve gennemført akkurat, hvad Regeringen har stillet Forslag om, men alligevel gaa mod det her i Salen.

Selvfølgelig maa Udlaansrenten taget i al Almindelighed falde. Derom kan der ikke herske nogen Tvivl, det har jeg givet Udtryk for i de Bemærkninger, jeg her har fremført, ogsaa paa andet Sted. Jeg ved ikke, om Venstre nu tænker paa at fastsætte bestemte Udlaansrentesatser. Jeg tror — og det har jeg ogsaa fremhævet her ved tidligere Lejligheder —, at det vil blive meget svært at formulere bestemte Regler i saa Henseende, at give bestemte Direktiver for, hvorledes Bankerne skal